

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/409/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814202403
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5814202403.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej v právnej veci žalobcu: Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. L. XXX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou: JUDr. Slávka Zanovitová, advokátka, Námestovo, Nábrežie 1226/3, IČO: 42 389 534, proti žalovanému: Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou: JUDr. Mária Vevurková, advokátka, B., P. XXX/XX, v konaní o zaplatenie 6.694,85 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/149/2014-131 zo dňa 22. júna 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku III., ktorým si vyhradil rozhodnutie o trovách konania na samostatné rozhodnutie, p o t v r d z u j e .
Vo zvyšku sa rozsudku okresného súdu n e d o t ý k a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 182,11 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. rozhodol, že vo zvyšnej časti súd žalobu zamietla a výrokom III. rozhodol o trovách konania tak, že o nich rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O nároku žalobcu okresný súd rozhodoval podľa ustanovení § 100 ods. 1, § 101, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z..

Prvostupňový súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia 6.194,85 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že mu žalovaný nezaplatil cenu za vykonané práce, na základe zmluvy o dielo, ktorú uzatvoril žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ dňa 15.03.2010. Podľa čl. III. tejto zmluvy za vykonané práce zaplatí objednávateľ zhotoviteľovi cenu podľa vzájomnej dohody strán, na základe uzatvorených a realizovaných zákaziek s tým, že objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi dohodnutú (odsúhlasenú) sumu na základe vystavenej faktúry, a to najneskôr do 30 dní odo dňa jej doručenia. Žalovaný namietol premlčanie nároku, ktorý si žalobca uplatnil. Okresný súd túto zmluvu vyhodnotil ako neplatnú, pretože neobsahuje náležitosti podľa § 536 Obchodného zákonníka, a to konkrétnu dohodu, ktorou by si účastníci vymedzili dielo, ktoré má zhotoviteľ vykonať a cenu, ktorú má za dielo objednávateľ zaplatiť. Podstatné náležitosti zmluvy, a to samotné dielo ani cenu za dielo nedohodli účastníci dostatočne určitým spôsobom, preto je zmluva neplatná pre jej neurčitosť. Podľa § 536 ods. 3 Obchodného zákonníka cena musí byť v zmluve dohodnutá alebo v nej musí byť aspoň určený spôsob jej určenia. Podľa okresného súdu spôsob určenia ceny by sa mal vyjadriť jednoznačne, aby prejav vôle zmluvných strán vedela bez problémov určiť aj tretia osoba. Podľa § 536 ods. 3 Obchodného zákonníka zmluva o dielo môže byť uzatvorená aj bez toho, aby účastníci určili spôsob určenia ceny za dielo; požiadavka na splnenie podmienky cenovej doložky v zmluve o dielo je splnená aj výslovným prejavom zmluvných strán, že chcú uzavrieť zmluvu aj bez dohody o cene. Na platnosť takéhoto prejavu je však podľa okresného súdu potrebné, aby ho

zmluvné strany prejavili výslovne, čo zmluvné strany v zmluve o dielo zo dňa 15.03.2010 neprejavili. Okresný súd potom skonštatoval, že účastníci si v zmluve o dielo nedohodli jej obligatórne náležitosti, a preto je neplatná. Keďže zmluva o dielo zo dňa 15.03.2010 je neplatná, tak je neplatná aj dohoda o splatnosti ceny za dielo podľa čl. III. tejto zmluvy, kde je uvedené, že objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi dohodnutú (odsúhlasenú) sumu na základe vystavenej faktúry, a to najneskôr do 30 dní odo dňa jej doručenia. Z opisu skutkových okolností, ktoré žalobca uviedol v žalobe a neskôr aj v rámci svojho výsluchu na pojednávaní dňa 01.04.2015, bolo podľa okresného súdu zrejmé, že si svoj nárok uplatnil na základe toho, že so žalovaným si dohodli, že pracovná odmena pre žalobcu od pracovnej agentúry bude poukazovaná na účet žalovaného, podobne ako pre ostatných členov ich pracovnej skupiny s tým, že žalovaný túto pracovnú odmenu následne vyplatí žalobcovi. Okresný súd z takéhoto opisu skutkových okolností žalobcom potom uzavrel, že žalobca si uplatnil svoj nárok ako zmluvný, na základe príkaznej zmluvy podľa § 724 OZ, na základe ktorej mal žalovaný prijímať peniaze vyplatené pracovnou agentúrou žalobcovi na svoj bankový účet s tým, že následne ich vyplatí žalobcovi. Za týmto účelom žalobca poskytol žalovanému písomné splnomocnenie, aby inkasoval peniaze - pracovnú odmenu žalobcu na svoj bankový účet. Vo vzťahu k námietke premlčania okresný súd potom dospel k záveru, že splatnosť dlhu medzi účastníkmi nebola určená dohodou ani ustanovená inak (právnym predpisom alebo v rozhodnutí). Potom podľa okresného súdu o splnenie dlhu mohol žalobca ako veriteľ požiadať kedykoľvek. Prvá objektívna možnosť vykonania práva je teda daná okamihom, kedy veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať. Žalobca mohol žalovaného požiadať o splnenie dlhu okamihom, kedy boli vyplatené platby pracovnou agentúrou na bankový účet žalovaného pre žalobcu, teda vychádzajúc zo žaloby, pri čiastke 143,90 eur premlčacia doba začala plynúť dňa 15.12.2010, pri čiastke 1.624,- eur premlčacia doba začala plynúť dňa 19.09.2010, pri čiastke 900,- eur začala plynúť dňa 10.10.2010, pri čiastke 2.024,- eur začala plynúť dňa 27.09.2010 a pri čiastke 1.502,96 eur začala plynúť dňa 12.12.2010. Žaloba bola podaná dňa 07.04.2014, žalobca si svoj nárok uplatnil až po uplynutí premlčacej lehoty, a preto mu okresný súd jeho nárok nemohol priznať a zamietol žalobu okrem istiny aj v časti príslušenstva - úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 696,- eur od 21.08.2010 do 14.12.2010, zo sumy 143,90 eur od 15.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 2.124,- eur od 11.09.2010 do zaplatenia, zo sumy 1.624,- eur od 19.09.2010 do zaplatenia, zo sumy 900,- eur od 10.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 2.024,- eur od 27.09.2010 do zaplatenia, zo sumy 1.502,96 eur od 12.12.2010 do zaplatenia, pretože tieto úroky z omeškania sú rovnako premlčané. Povinnosť platiť úroky z omeškania je podľa okresného súdu totiž vedľajším (akcesorickým) záväzkovým právnym vzťahom a ak dôjde k premlčaniu hlavného záväzkového právneho vzťahu, nemôže sa takýto právny následok uplynutia času nevzťahovať na vedľajší (akcesorický) záväzok. Povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu (záväzku) vzniká jednorazovo v deň, ktorým sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína pri tomto práve plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok. Čo sa týka úroku z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1.596,- eur od 08.08.2013 do 19.05.2014, 1.656,- eur od 16.08.2013 do 18.05.2014 a zo sumy 1.168,- eur od 08.09.2013 do 19.05.2014, v tejto časti súd žalobe vyhovel, pretože ide o úrok z omeškania zo sumy celkovo 4.420,- eur, ktoré žalovaný žalobcovi zaplatil dňa 19.05.2014, v ktorej časti žalobca zoberal žalobu späť. Keďže žalovaný nerozporoval splatnosť týchto súm, okresný súd vychádzal z ich splatnosti tak, ako ich žalobca uplatnil. Vyčíslený úrok z omeškania činí 182,11 eur. Túto sumu okresný súd žalobcovi priznal, vo zvyšnej časti kvôli dôvodne vznesenej námietke premlčania práva žalobu zamietol. Tiež zamietol návrh žalobcu na jeho opätovný výsluch k otázke ukradnutej farby a ukradnutej vodováhy ako nadbytočný z dôvodu, že žalobca v konaní už vypočítaný bol a bol vypočítaný aj k týmto otázkam. Tvrdenia žalovaného o tom, že za žalobcu zaplatil vodováhu, ktorú podľa žalovaného žalobca z pracoviska odcudzil, resp. stratil a tiež, že za žalobcu zaplatil 300,- eur v dôsledku krádeže žalobcom na pracovisku, boli obsiahnuté už v odpore proti platobnému rozkazu, takže žalobcovi nič nebránilo vyjadriť sa k týmto skutočnostiam v rámci svojho výsluchu. Okresný súd preto nevidel dôvod jeho výsluch opakovať, nakoľko aj pred ukončením dokazovania sa žalobca vyjadril, že popiera, že by niečo ukradol, či už vodováhu alebo farbu.

O trovách konania okresný súd rozhodol v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O. s. p. tak, že rozhodnutie o trovách konania vyhradil na osobitné uznesenie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, ktoré dôvodil tým, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, keďže žalobca síce mal so žalovaným uzatvorenú zmluvu o dielo, na základe ktorej začal v zahraničí pracovať na jednotlivých stavbách a v domnení, že pracuje priamo pre žalovaného, ktorý mal žalobcovi za vykonanú prácu aj zaplatiť, avšak žalobca sa domáhal zaplatenia nie z titulu zmluvy o dielo, ale z titulu vydania bezdôvodného obohatenia ponechaného žalovaným úmyselne. Žalobca totiž nevedel, že zmluva o dielo je neplatná a že v

skutočnosti nepracoval pre žalovaného na základe zmluvy o dielo, ale pracoval priamo pre agentúru LETUS Work, ktorá ho za vykonanú prácu platila, pričom peniaze pre žalobcu posielala na účet žalovaného. Pokiaľ žalobca nedostal predmetný list, nevedel o tom, že žalovaný sa na jeho úkor obohatil. O presnej výške obohatenia sa dozvedel až na základe dokladov o zaplatení za vykonanú prácu v roku 2010, ktoré mu boli doručené až v roku 2013. V konaní bolo preukázané, že žalovaný si peňažné prostriedky ponechal úmyselne, a to nielen peňažné prostriedky vyplatené v roku 2010 pre žalobcu na účet žalovaného, ale aj peniaze vyplatené pre žalobcu na účet žalovaného v roku 2013, kedy už vedel, že nepracuje pre žalovaného, ale pre agentúru. Keďže žalobca sa o skutočnosti, kto sa na jeho úkor obohatil, dozvedel až koncom roka 2012, žaloba bola podaná včas, pretože 2-ročná subjektívna lehota mohla uplynúť najskôr koncom roka 2014. Namietal tiež, že aj keby v danom prípade išlo o príkaznú zmluvu podľa § 724 OZ, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom, alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, teda nie, ako je uvedený v odôvodnení rozhodnutia, deň nasledujúci po dni, ktorým o plnenie mohol požiadať. O tom, že žalovanému prišli peniaze, sa žalobca nemal od koho iného dozvedieť, len od žalovaného, s ktorým mal uzatvorenú platnú zmluvu. Mal výslovne zakázané komunikovať o pracovných podmienkach, vrátane platových, so zmluvnými stranami, pre ktoré pracoval objednávateľ žalobcu, teda žalovaný. Poukázal tiež na to, že žalobca o skutočnosti, že nepracuje pre žalovaného, ale pre agentúru, sa nemal ako dozvedieť. Žalovaný síce tvrdil, že žalobcovi bola daná na podpis partnerská zmluva s agentúrou LETUS Work aj s českým prekladom, avšak odovzdanie akéhokoľvek prekladu zmluvy nijako nepreukázal. Aj keby mal žalobca k dispozícii tento preklad zmluvy, ktorý podľa tvrdenia žalovaného žalovaný odovzdal všetkým, ktorí pracovali v jeho skupine, nie je isté, že by sa o fakte, že v skutočnosti žalobca pracuje priamo pre agentúru, žalobca na základe tohto prekladu dozvedel, keďže viacerí svedkovia vo výpovedi uviedli, že zmluva s agentúrou obsahovala iba bezpečnostné pokyny a povinnosti, ako sa správať na stavbe. Žalovaný v konaní nepreukázal, v akej výške za žalobcu uhradil náklady na bývanie a akou sumou sa mal žalobca podieľať na nákladoch žalovaného na dopravu do miesta výkonu práce. Žalovaný od žalobcu nikdy nežiadal náhradu nákladov na dopravu a ubytovanie.

K odvolaniu sa žalovaný vyjadril písomne a uviedol, že medzi žalovaným a žalobcom došlo k uzavretiu dohody, ktorá spočívala v tom, že žalovaný pre žalobcu zabezpečí prácu v Nemecku, pričom za žalobcu bude hradiť, resp. za odmenu mu poskytne prepravu z miesta bydliska žalobcu na miesto výkonu práce, ubytovanie v mieste výkonu práce, náradie a iné. Za uvedené dojednali žalobca a žalovaný odmenu vo výške 30 % zo súm, ktoré budú žalobcovi poukázané od pracovnej agentúry, na základe udeleného splnomocnenia z agentúry LETUS Work na účet žalovaného. Žalobca bol oboznámený s podmienkami výkonu práce, ako aj s dojednanou odmenou pre žalovaného, s ktorou súhlasil. Obdobné dohody mal uzavreté aj s ďalšími osobami, ktoré spolu so žalovaným aj žalobcom pracovali pre pracovnú agentúru a ktoré boli v konaní pred okresným súdom vypočutí a uvedené skutočnosti potvrdili. Žalovaný teda splnil svoj záväzok a pre žalobcu vyvíjal činnosť, ktorá viedla k tomu, že žalobca mal príležitosť uzavrieť zmluvu s treťou osobou. Tvrdenia žalobcu, že nevedel, pre koho pracuje, sú účelové, nezakladajú sa na pravde, keďže žalobca pracoval a býval v mieste výkonu práce aj s inými osobami zo Slovenska, a teda v prípade pochybností, sa mohol na uvedené dotazovať kohokoľvek z nich. Žalobca nevystavoval žalovanému za vykonané práce faktúry podľa počtu hodín, ako to bolo dojednané v zmluve o dielo, o ktorej bol žalobca údajne presvedčený až do roku 2012. Žalobca mal založenú živnosť od roku 2008, a preto neobstojí tvrdenie, že nevedel, že má za vykonané práce riadne vystaviť faktúru. Všetci vypočutí svedkovia, ktorí pracovali so žalobcom prostredníctvom agentúry, potvrdili, že vedeli, pre koho pracujú a nemali o tejto skutočnosti žiadne pochybnosti. Potvrdili taktiež dojednania o odmene so žalovaným, ktorý im predmetnú prácu sprostredkoval a hradil všetky náklady spojené s výkonom práce v Nemecku od cestovného až po ubytovanie. Obranu žalobcu, týkajúcu sa skutočnosti, kto sa na jeho úkor mal obohatiť a kedy sa mal o tom dozvedieť, označil za zavádzajúcu, nakoľko sám žalobca uviedol, že už v priebehu vykonávania prác v Nemecku v roku 2010 požiadal žalobcu o vyplatenie za vykonané práce, ktoré mu žalovaný vyplácal podľa toho, kedy mu tieto prišli na jeho účet.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., (teda čo do výroku II., ktorým rozhodol, že vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta a čo do výroku III. o trovách konania) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Výroku rozsudku I., ktorým okresný súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 182,11 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, sa odvolací súd nedotkol, keďže nebol odvolaním napadnutý.

Podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 8. 10. 2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že prvostupňový súd správne dospel k záveru, že zmluva je potrebné vykladať podľa vôle strán, ktoré ju uzatvárali, a to podľa obsahu a nie podľa formy, pričom v danom prípade účastníci konania uzavreli zmluvu o dielo neplatne.

Správne sú aj závery okresného súdu v tom, že predmetnú zmluvu vyhodnotil ako príkaznú zmluvu, nakoľko aj podľa odvolacieho súdu žalovaný mal prijímať peniaze vyplatené pracovnou agentúrou žalobcovi na svoj bankový účet s tým, že ich následne vyplatí žalobcovi.

K odvolacej námietke odvolateľa o tom, že aj keby v danom prípade išlo o príkaznú zmluvu, tak v zmysle ustanovenia § 563 OZ, ak čas plnenia nie je dohodnutý ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, odvolací súd konštatuje, že s touto námietkou sa nestotožňuje, pričom prvostupňový súd aplikáciu príslušnej právnej normy riadne odôvodnil, s ktorým odôvodnením prvostupňového súdu sa odvolací súd stotožňuje. Tvrdenia žalobcu ohľadne skutočnosti, že nevedel, pre koho pracuje, sa aj odvolaciu súdu javia ako účelové, nakoľko jednak žalobca pracoval a býval v mieste výkonu práce v Nemecku s inými osobami (svedkami), ktoré potvrdili, že vedeli, pre koho pracujú a nemali o tejto skutočnosti žiadne pochybnosti a jednak potvrdili dojednanie o odmene so žalovaným, ktorý im predmetnú prácu sprostredkoval a hradil všetky náklady spojené s výkonom práce od cestovného až po ubytovanie. Preto závery prvostupňového súdu sú aj v tomto smere správne. Navyše žalobca ani nevystavoval faktúry za práce podľa odpracovaných hodín, pričom živnosť mal založenú od roku 2008 a ako živnosťník má povinnosť za každú svoju prácu vystaviť faktúru.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne vyhodnotil otázku premlčania a správne dospel k záveru, že splatnosť dlhu medzi účastníkmi nebola určená dohodou ani ustanovená inak (právnym predpisom alebo v rozhodnutí) a o splnenie dlhu mohol žalobca ako veriteľ požadovať kedykoľvek.

Prvá objektívna možnosť vykonania práva je teda daná okamihom, kedy veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať. Prvostupňový súd nepochybil, keď námietku premlčania neposudzoval v súvislosti s bezdôvodným obohatením, keďže vychádzal zo skutkových tvrdení uvedených v žalobnom návrhu a predmetný vzťah medzi zmluvnými stranami správne právne posúdil tak, že nejde o bezdôvodné obohatenie, vychádzajúc pritom zo zásady, že právne posúdenie skutkových okolností je vecou súdu a súd ani nie je viazaný právnym názorom účastníka vymedzeným v žalobnom návrhu.

O trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd z dôvodu postupu okresného súdu podľa § 151 ods. 3 O. s. p., v zmysle ustanovenia § 224 ods. 4 O. s. p..

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.